

Bertel Dahlgaard: I Henhold til den Begrundelse, der er givet for Forslaget i Bemærkningerne, skal jeg anbefale Tingets Medlemmer at tiltræde det.

Aksel Larsen: Det er fuldkommen rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Sønderup har sagt, at dette Lovforslag betyder, at en allerede gennem flere Aar fulgt Praksis bliver lovfæstet. Vi kan naturligvis ikke have noget imod, at noget saadant sker, tværtimod. Paa den anden Side ønsker vi at gøre opmærksom paa, at dette Lovforslag i det Omfang, det maa anses for en Forbedring af Arbejdsløshedsloven, er en meget ringe Forbedring, hvis reelle Betydning endda bliver mindre, end det synes efter Forslaget, fordi det som sagt allerede i nogle Aar har været Praksis, at Ministeren anviste Kasserne Forskud for den dem tilkommende Refusion. Efter vor Mening vilde det have været langt rigtigere, hvis Regeringen var kommet med et Ændringsforslag til Arbejdsløshedsloven, efter hvilket Kasserne, om jeg saa maa sige, løbende skulde have deres Statstilskud. De faar jo Statstilskuddet ikke i Forhold til deres Udgifter, men i Forhold til deres Kontingentindtægter. Statstilskuddet falder imidlertid først et Aar eller halvandet eller endnu længere efter, at disse Kontingenter er betalt fra Medlemmernes Side til Kasserne. Det er i Virkeligheden et ganske urimeligt Forhold, og man burde have en saadan Praksis, at Statstilskuddet i det mindste skulde betales Maaned for Maaned til Arbejdsløshedskasserne. Maaske kunde man ikke Maaned for Maaned beregne lige nøjagtigt, hvor meget Statstilskuddet skulde være, men det kunde da reguleres, naar Regnskabsaaret var sluttet, saa der blev ikke slaaet noget i Stykker ved en saadan rimelig Praksis.

Det, Regeringen altsaa burde have gjort, var at ændre Arbejdsløshedsloven i den Retning, jeg her har antydnet. Det gør den imidlertid ikke. Den vil kun komme med en ganske beskedne Forbedring af Loven derved, at den vil give lovmæssig Ret for Ministeren til at anvise Kasserne Forskud for de Penge, de gennem lang Tid har haft til gode hos Staten. Alligevel forekommer den Mangel ved Lovforslaget, jeg her har paapeget, os ikke at være den væsentligste. Det forekommer mig at være en langt mere væsentlig Mangel, at Regeringen ikke samtidig med, at den kommer med dette Forslag, foreslaar Arbejdsløshedsloven ændret paa andre og mere betydende Punkter. Jeg vil tillade mig at minde det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen om, at han i Lørdags

paa Repræsentantskabsmødet i De samvirkende Fagforbund har stemt for en Udtalelse, der meget indtrængende henstiller til Regering og Rigsdag at give Adgang til, hvad man i Resolutionen kalder forlænget Dageantal fra Arbejdsløshedskasserne. Man burde jo tro, at det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen, naar han i Lørdags har stemt for noget saadant, saa ogsaa ønsker, at det bliver gennemført, og vil være med til at arbejde for det.

I samme Situation som det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen befinder sig andre ærede Medlemmer af dette høje Ting, jeg kan f. Eks. nævne de to ivrigt samtalende ærede Medlemmer Hr. Levinsen og Hr. Leonhard Hansen eller det ærede Medlem Hr. Dahl — og der er flere. Det er Folk, som har ikke saa ringe Indflydelse inden for den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe, og det er Folk, som dog efterhaanden maa have forstaaet, hvor Tampen brænder, og hvad det er, der er galt, eftersom de paa De samvirkende Fagforbunds Repræsentantskabsmøde uden paa nogen som helst Maade at give deres Mishag til Kende kunde stemme for et saadant Krav. Og saa er det, jeg gerne vil spørge de ærede Medlemmer: Hvorfor er der ikke fra Regeringens Side kommet et Ændringsforslag til Arbejdsløshedsloven, som muliggør for Arbejdsløshedskasserne at give et større Dageantal, f. Eks. at give indtil 100 Dage ekstra? Jeg ved ikke, om det er Regeringens eller Socialdemokratiets Hensigt at komme med et Ændringsforslag til det her foreliggende Forslag, saa Lovforslaget, inden det forlader Folketinget, kan have faaet afbødet denne væsentlige Mangel, men jeg anmoder det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen om at vise De samvirkende Fagforbund og Tinget og mig den Villighed herfra at oplyse, om han agter at gøre noget i denne Retning, eller om det ærede Medlem er rasende ligeglad med, hvad han har stemt for i Lørdags. Hvis det ærede Medlem og Regeringen nemlig ikke agter at foranledige et saadant absolut nødvendigt Ændringsforslag til Regeringens Forslag, agter jeg paa mit Partis Vegne at fremkomme med det til anden Behandling. Jeg anmoder derfor om at faa Besked i rette Tid. Jeg behøver ikke her at motivere Nødvendigheden af de 100 Dage ekstra; det har jeg haft Lejlighed til tidligere; og bl. a. det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen turde være klar over Nødvendigheden; ellers havde han vel ikke stemt, som han gjorde i Lørdags paa De samvirkendes Repræsentantskabsmøde.

Der findes andre væsentlige Mangler ved dette Lovforslag. Der findes den Mangel ved det, at man ikke benytter Lejligheden